

ετών τοιούτων είναι ή βασιλεία των οδρανών.

ΕΤΙΣ Γ.
ΑΡΘ. 27.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΜΑΡΤΙΟΣ 1870.

Τιμή έτησια, λ. 50
εκάστ. φύλ. 5

ΗΡΩΙΚΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ.

Πρό τινων εβδομάδων εξέπλευσε του λιμένος της Λιθερπούλης Άγγλικόν τι ατμόπλοιον διευθυνόμενον προς την Νέαν Υόρκην· την τετάρτην δέ ημέραν από της αναχωρήσεώς του ναυταί τινες ανεκάλυψαν ότι εις την αποθήκην του πλοίου έκρύπτετο μικρός τις βακενδύτης παίς

ήλικίας μόλις έννέα ετών, τον όποιον και ώδήγησαν πάραυτα εις τον όποπλοίαρχον.

Όυτος ήρχισεν άμέσως να ανακρίνη το παιδιον τίνι τρόπω ήδυνήθη να κρυφθή μεταξύ των έμπορευμάτων και τις το έφευρεν επί του πλοίου· το δε παιδίον, το όποιον ειχεν ώραϊον και λαμπρόν πρόσωπον και όφθαλμούς έκφραστικωτάτους, άπεκρίθη ότι ο πατήρ του το ώδήγησεν εκεί, διότι όχι μόνον δέν ειχε τα άπαιτούμενα μέσα προς διατροφήν του, αλλά ούτε να του πληρώση το εισιτήριον ή δύνατο δια να υπάγη εις Χαλίφαζ, όπου εύρίσκετο μία εύκατάστατος θεία τις, την όποιαν επέγγαινεν ήδη να εύρη.

Ό όποπλοίαρχος δέν άπίστευσε εις τους λόγους του παιδός, καιτοι έκ του έκφραστικού αύτου προσώπου και του τόνου, μεθ' ου ώμίλει, ήδυνάτο τις να πεισθή ότι έλεγεν αλήθειαν· ειπε δε ότι πολλοί τοιούτοι δραπέται τον έξηπάτησαν πολλάκις και ότι ειχε πεποιθήσειν, ότι το παιδιον αυτό έφευρεν επί του πλοίου και το έφωδίασε με τροφάς έξάπαντος κάποιος από τους ναύτας. Κατά συνέ-

πειαν λοιπόν το δυστυχές παιδιον υπέστη πολλάς κακομεταχειρίσεις.

Έν τούτοις δέν έπαυσαν καθ' έκάστην ήμέραν να το εξετάζωσι και να το επανεξετάζωσιν, αλλά πάντοτε την αυτην έδιδεν απάντησιν, ότι αδύνατο έκ των ναυτών εγνώριζεν εις το πλοϊον ήκεινο, ο δε πατήρ του μόνος του το έκρυφεν εκεί

καὶ τοῦ ἐπρομήθευσε τὴν τροφήν του.

Ἐπὶ τέλους ὁ ὑποπλοίαρχος ἀπαυδῆσας ἐκ τῆς ἐπιμονῆς τοῦ παιδίου τοῦ ἴ' ἀπαντᾷ πάντοτε τὰ αὐτὰ, καὶ πολὺ πιθανὸν ὑποπτεύσας τινὰ ἐκ τῶν ναυτῶν, συνέλαβεν ἡμέραν τινὰ τὸ πτωχὸν παιδίον ἐκ τοῦ τραχήλου, καὶ ὀδηγῆσας αὐτὸ ὑπὸ τὸν ἱστὸν τοῦ πλοίου, τοῦ εἶπεν, ὅτι ἐάν ἐντὸς δέκα λεπτῶν τῆς ὥρας ἀπ' ἐκείνης τῆς στιγμῆς δὲν ἔλθῃς τὴν ἀλήθειαν, θά τὸ ἐκρέμα ἐκ τῆς κεφαλῆς. Ὅλοι οἱ ἐπιβάται καὶ ναῦται συνήχθησαν περὶ αὐτοῦ, ἔμπροσθέν του δὲ ἴστατο ὁ ἀσπλαγχνος ὑποπλοίαρχος μὲ τὸ ὠρολόγιον ἀνά χεῖρας περικυκλωμένος ὑπὸ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ πλοίου.

Ἦτο ὠραιότατον θέαμα νὰ βλέπῃ τις τὸ ὠχρὸν, ἀγέρωχον καὶ τεθλιμμένον πρόσωπον τοῦ εὐγενοῦς ἐκείνου παιδίου, τὴν κεφαλὴν του ἔχοντος ὑψωμένην, καὶ τοὺς ὠραίους ὀφθαλμοὺς λάμποντας ἐκ τῶν δακρῶν. Ἀπρὸ τῶν ὀκτῶ λεπτῶν τῆς ὥρας παρήλθον, ὁ ὑποπλοίαρχος εἶπεν εἰς αὐτὸ, ὅτι δύο μόνον λεπτὰ τοῦ ἔμμενον ἵνα ζήσῃ, καὶ τὸ συνεδοῦλευσε νὰ εἶπῃ τὴν ἀλήθειαν διὰ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν του· ἀλλὰ τὸ παιδίον ἀπεκρίθη εἰς ταῦτα ἐρωτῆσαν τὸν ὑποπλοίαρχον μετὰ μεγάλης ἀπλότητος καὶ ἐπισημότητος, ἐάν τῷ ἐπετρέπετο νὰ προσευχηθῇ.

Ὁ ὑποπλοίαρχος δὲν ἀπήντησε τίποτε, ἐκίνησε δὲ μόνον τὴν κεφαλὴν καὶ ἔγεινε κάτωχος ὡς φάσμα καὶ τρέμων ὡς καλάμιον ὑπὸ πνοῆς ἀνέμου σαλευόμενον. Καὶ τώρα οἱ πάντες ἐσφάρισαν πρὸς τὸ γενναῖόφρον καὶ εὐγενὲς παιδίον· τὸ πτωχὸν αὐτὸ παιδίον, τὸ ὅποιον ἦ μὲν κοινωνία ἀπέριπτεν, ὁ ἴδιος δὲ αὐτοῦ πατήρ δὲν ἠδύνατο νὰ διαθρέψῃ, μὲ γυμνάς χεῖρας καὶ κεφαλὴν πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐστραμμένην ἐγανάτισσε καὶ προσήγορε εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν ἵνα τὸ εὐσπλαγχνισθῇ καὶ τὸ λάβῃ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς.

Ὁ πληροφορησας ἡμᾶς περὶ τοῦ γεγονότος τοῦτου προσθέτει ὅτι συνέβη τότε σκηνὴ τις θύμοια τῆς Πεντηκοστῆς. Ὅλοθυμοὶ ἐξέσπασαν πανταχόθεν ἀπὸ ἀπαθείς καὶ σκληρὰς καρδίας, εὐθὺς ἄμα εἶδον τὸν ὑποπλοίαρχον νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὸ παιδίον καὶ νὰ τὸ σφίγγῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του· ἀπ' οὗ δὲ τὸ ἠσπάρθη ἐπαυειλημμένως καὶ τὸ ἠλόγησεν, ὠμολόγησεν ἔπειτα ὅτι ἐπίθετο ἡδὴ εὐκρινῶς εἰς τοὺς λόγους του, καὶ ὅτι πρὸς τοῦτοις ἠσθάνετο μεγάλην χαρὰν διὰ τὴν γενναϊότητά του, μεθ' ἧς ἀν-

τίκρισε τὸν θάνατον, προτιμήσας νὰ προσφερθῇ θύμα μᾶλλον εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἀληθείας, παρά νὰ ψευσθῇ. Ἀναγνώστα! θεώρησον τὴν ὀπίσθεν εἰκονογραφίαν, καὶ μιμήθητι τὸ πτωχὸν ἀλλ' εὐσεβὲς ἐκεῖνο παιδίον!

Ἡ ΣΦΡΑΓΙΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΠΕΡΣΙΑΣ ΔΑΡΕΙΟΥ ΤΟΥ ΥΨΑΣΠΟΥΣ

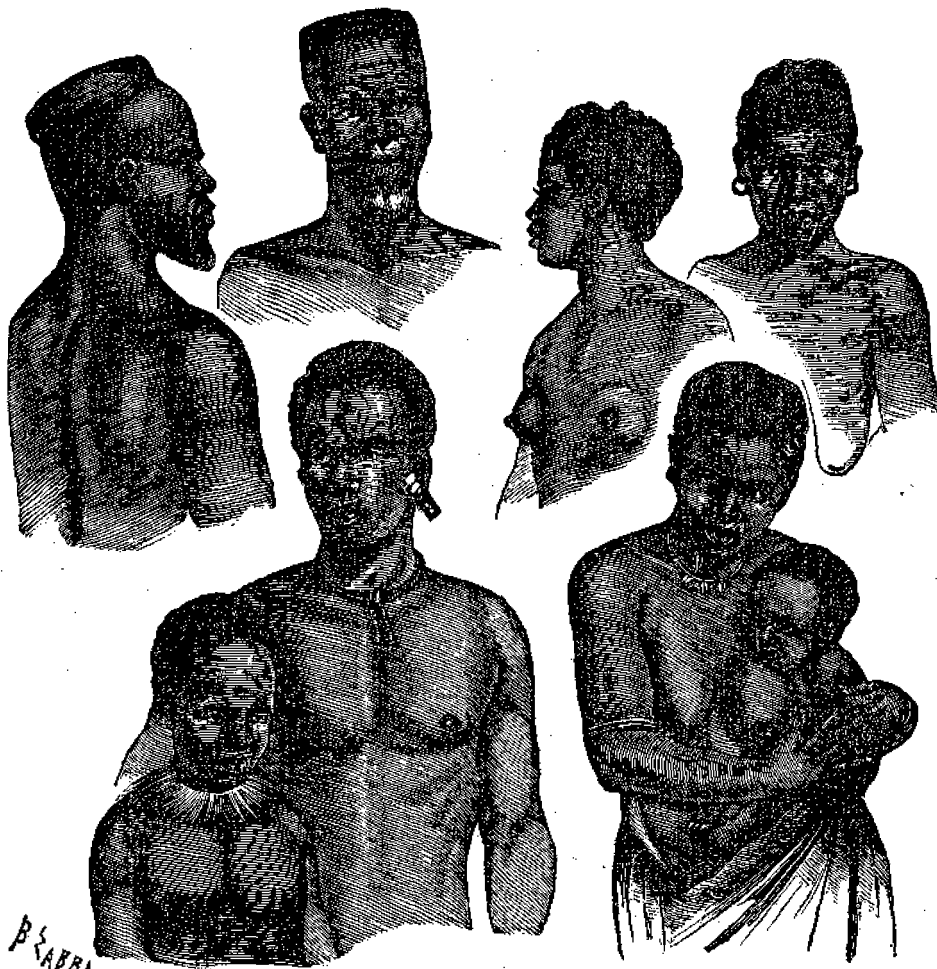
Εἰς τῶν τελευταίων καὶ ἀναμφιβόλων τῶν ὠραιότατων σφραγιστικῶν κλινδρῶν τῆς Ἀσσυρίας τῶν ἐδρισκομένων εἰς τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον, εἶναι ἡ εἰς τὴν παρούσαν εἰκονογραφίαν παριστανομένη σφραγίς τοῦ Δαρείου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὑστάσπου. Εἶναι δὲ αὕτη ἐξαισιῶς ἐκκαλισμένη ἐπὶ ὠχρῷ ἀμάρωος λίθου, πρὸ εἰκοσι δύο αἰῶνων, ἧτοι πρὸ 2200 ἐτῶν· ἀλλ' ὅμως κατὰ τὸ μακρὸν τοῦτο διάστημα τόσην μὲν βλάβην ὑπέστη, ὥστε καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ λαμβανόμενον ἐκτόπωμα δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς καλλιτέχνημα. Παριστάνει δὲ μίαν ἐκ τῶν συνεθεστάτων ὑποθέσεων μεταξὺ τῶν Ἀσσυρίων, δηλαδὴ κονήγιον λέοντος.

Ὁ Δαρεῖος ἱστάμενος ὀρθῶς ἐπὶ τοῦ ἀρματός του εἶναι ἤδη ἑτοιμος νὰ ἐξακουτίσῃ τρίτον βέλος κατὰ τινος λέοντος, ὅστις ἀγωνίζεται νὰ κάμῃ ματαίαν καὶ τελευταίαν ἐφοδὸν κατὰ τοῦ μονάρχου· ὑπὸ τοὺς πό-

δας δὲ τοῦ ἴπου φαίνεται ἐξηλασμένος καὶ ἐκπνέων ἄλλος τις λέων ἄνωθεν τοῦ ἄρματος τοῦ βασιλέως ὁ Θεὸς Βάαλ ἐκτείνει τὰς προστατευτικὰς ἀπὸ τοῦ πτέρυγας, ἀπὸ τὸ ἐν δὲ καὶ τὸ ἄλλο μέρος ὑπάρχουσι δύο φοινικόδενδρα καταφορτωμένα μὲ καρπούς. Ὅπισθεν τοῦ Δαρείου ὑπάρχουσι τρεῖς σειραὶ σφηνοειδῶν γραμμάτων, εἰς Περσικὴν, Μηδικὴν καὶ Συριακὴν γλῶσσαν, τὰ ὅποια ἐξηγοῦνται. — «Ἐγὼ εἶμαι ὁ βασιλεὺς Δαρεῖος.» Οἱ χαρακτῆρες ἰδίως τῶν ζώων εἶναι ἐξωγραφημένοι κατὰ τὸν ἰδιαιτέρου συνθηματικὸν τρόπον τῆς Ἀσσυριακῆς τέχνης, καὶ δεικνύουσι μέχρι τῆς ἡμετέρας μεγάλην λεπτότητα καὶ ἀκρίβειαν.

Ἐκ τῆς φροντίδος, μὲ τὴν ὁποίαν ἐφορέασοντο αἱ βασιλικαὶ σφραγίδες εἰς τὴν Ἀνατολήν καὶ ἐκ τῆς καλῆς καταστάσεως τοῦ πολιτικῆς τοῦτε λίθου, δύνανται εἶναι νὰ συμπεράνη εὐλόγως, ὅτι αὕτη ἦτο ἡ σφραγίς, μὲ τὴν ὁποίαν ἐσφράγιζαν τὸν λίθον, τὸν ὁποῖον ἔβαλαν εἰς τὸ στόμα τοῦ λάκκου, ὅπου ἐρρίφθη ὁ Δαυὶλ (Δαν. β, 17.) καὶ ὁ ὁποῖος τότε, καθὼς σήμερον, ἀλλὰ διαφοροτρόπως, ἐπεμαρτύρει τὴν ἀλήθειαν τῆς δυνάμεως καὶ τῆς Προνοίας τοῦ Αἰωνίου Θεοῦ.

Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία εἶναι κατὰ τὸ ἥμισυ μεγαλειτέρα τῆς πρωτεύου σφραγίδος.

Β. ΛΑΒΡΑ

ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΖΟΥΑΟΥ.

Ἐπειδὴ προτιθέμεθα νὰ δημοσιεύωμεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διάφορα πράγματα περὶ τῶν Ἀφρικανῶν, ἀρχίζομεν ἕδῃ μὲ μίαν τῶν κυριωτέρων φυλῶν, τὴν τῶν Ζουαού, ἣτις εἶναι ὁ τόπος δῶν τῶν φυλλῶν, αἵτινες διακρίνονται ὑπὸ τὴν ἐπωνομίαν Καφφίρ, καὶ εὐρίσκεται εἰς τὰ νοτιοδυτικὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς ἀπὸ τῆς 27 μέχρι τῆς 33 μοίρας πλάτους.

Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία παριστᾷ τὰς διαφορὰς ἡλικίας ἀμφοτέρων τῶν γενῶν ἀπὸ τῆς βρεφικῆς μέχρι τῆς γερωντικῆς.

Ἄλλοτε θέλομεν δώσει τὰ γενικὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τινὰ ἐκ τῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων τῆς λαχρῆς καὶ μεγάλης ταύτης φυλῆς.

“Καὶ ὁ Δανιὴλ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, καὶ ἐπιπτεν ἐπὶ τὰ γόνατα αὐτοῦ τρίς τῆς ἡμέρας, προσευχόμενος καὶ δοξολογῶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.” (Δανιὴλ σ', 10.)

(Διὰ τὴν ἐφ. τῶν Παίδων.)

ὑποθέσω ὅτι ὅλοι οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται ἔχουν ἀκούσει τι περὶ τοῦ ἀγαθοῦ τούτου ἀνδρός, πόσον ὁ Θεὸς τὸν ἠγάπησε καὶ τὸν ἠλευθέρωσεν ἐκ τοῦ αὐτομάτου τῶν λεόντων.

Τώρα, διατί ὁ Θεὸς ἔδειξε τὴν μεγάλην ἀγάπην πρὸς αὐτὸν καὶ ἔλαβεν ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν μεγάλην φροντίδα θέλω σὰς εἶπει. Ὁ Δανιὴλ ἦτο ἀγαθὸς καὶ ἐτήρει τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ, προσευχόμενος πάντοτε εἰς αὐτόν· καὶ ὅτε ὁ Βαβυλωνίαιος βασιλεὺς ἠπειλήσεν ὅτι ἤθελε ρίψει εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων πάντας τοὺς προσευχομένους εἰς ἄλλον τινὰ ἐκτὸς αὐτοῦ, ὁ Δανιὴλ ἀφόβως καὶ τακτικῶς ἐξηκολούθει πᾶσαν ἡμέραν νὰ γονατίζῃ ἐνώπιον τοῦ παντοδυναμοῦ αὐτοῦ Πατρὸς.

Ὁ Δανιὴλ εἶχε μάθει νὰ προσέβχηται ἐκ νεότητος, καὶ ὅταν ἐφθάζεν, ἡ ὥρα τῆς αὐστηρᾶς δοκιμασίας ἦτο ἔτοιμος νὰ θυσιάσῃ καὶ τὴν ζωὴν αὐτοῦ μᾶλλον παρὰ νὰ ἀφήσῃ τὸ μέγα τοῦτο προνόμιον. “ὦ, πόσον ὠραῖος χαρακτήρ!”

Λοιπὸν ἤκουσεν ὁ Θεὸς τὴν προσευχὴν τοῦ Δανιὴλ; ὦ, μάλιστα, παιδιὰ μου, ἐπεὶ ὁ Θεὸς πάντοτε εἰσακούει τὰς δεήσεις τῶν ἐπιχαλουμένων αὐτὸν, καὶ ἦτο μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ φοβερῇ ἐκείνῃ λάκκῳ, καὶ τὸν ἠλευθέρωσεν ὄχι μόνον ἀπὸ τῶν λεόντων, ἀλλὰ καὶ ἐξ ὅλων τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ.

Λοιπὸν, μικροὶ μου φίλοι, ποσάκις προσέχεσθε σεῖς εἰς τὸν Θεὸν τοῦ Δανιὴλ; Γονατίζετε ποτὲ ἐνώπιον αὐτοῦ; Ἐκφράζετέ ποτε τὴν εὐγνωμοσύνην σας δι' ὅλα τὰ ἀγαθὰ, τὰ ὅποια σεῖς λαμβάνετε πᾶσαν ἡμέραν; Ἐῖθε ὁ Θεὸς νὰ εὐλογήσῃ τὸ παράδειγμα τοῦ ἀγαθοῦ τούτου ἀνδρός πρὸς ὅλους.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ. Κουάκ-

ρόβις ἀπαντήσας μίαν ἡμέραν παιδίον ἔχον τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας ἀκάθαρτα, τὸ ἐπλησίασε καὶ τὸ ἠρώτησεν, ἀν ἐσκοῦδασε χημεῖαν.

— Χημεῖαν! Ὅχι, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον μετ' ἐκπληξίν.

— Λοιπὸν, — παιδί μου, — ἐγὼ νὰ σὲ διδάξω πῶς νὰ ἐκτελέσῃς ἓν περιέργον χημικὸν πείραμα. Πήγαινε εἰς τὴν οἰκίαν σου, πάρε ὀλίγον σαποῦνι καὶ νερὸν καὶ τρίψε καλῶς τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖράς σου· δὲν ἔμπορεῖς νὰ φαντασθῇς πόσον ὠραῖους ἀφροὺς σχηματίζει καὶ πόσον λευκώτερα τὸ πρόσωπον

καὶ αἱ χεῖρές σου θὰ φαίνωνται τοῦτο εἶναι χημικὸν πείραμα καὶ σὲ συμβουλεύω νὰ τὸ δοκιμάσῃς!

— Ὅταν ὁ βρετανὸς ναύτης ἐκπλήξῃ ἀπὸ τοῦ λευκῆτος ἢ προσευχῆς τοῦ εἶναι— «Φύλαξόν με, Θεέ μου· τὸ πλοῖόν μου μικρὸν εἶναι, καὶ ὁ Ὀκεανὸς σου εὐρύς.» Πόσον ὠραῖα ἐκφράζει ἡ δεήσις αὕτη τὴν κατάστασιν ἐκάστου ὁπαδοῦ τοῦ Χριστοῦ πλεόντος εἰς τὸ πέλαγος τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἀμαρτίας!

— Ἄν καὶ ἦναι τῶν ἀδυνάτων νὰ καταλάβωμεν τὰ Χριστιανικὰ μυστήρια, δυνάμεθα ὁμῶς νὰ κρίνωμεν περὶ τῆς ἀρμοδιότητος καὶ ἰκανότητος αὐτῶν νὰ προξενῶσιν εὐεργετικὰ τινὰ εἰς τὸν ἑαυτὸν μας ἀποτελέσματα. Ἡ θρησκεία, ὡς ἡ φήμη τοῦ Ποιητοῦ, κρύπτει μὲν τὴν κεφαλὴν τῆς μεταξὺ τῶν νεφῶν, ἀλλ' ἔμποροῦμεν νὰ θεωρῶμεν τὰ ἔχνη αὐτῆς ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, καὶ νὰ παρατηρῶμεν ὅσα μᾶς στρώνονται εἰς τὴν ὁδὸν αὐτῆς ἀγαθὰ.

— Κανεῖς δὲν χρεωστεῖ νὰ μάθῃ καὶ νὰ γνωρίσῃ τὰ πάντα τοῦτο εἶναι ἀδύνατον. Κανεῖς ὁμῶς χρεωστεῖ νὰ ἐπιμελήται τὸ ἴδιόν του πνεῦμα· διότι ἀλλέως μένει ὡς ἀκαρπὸς ἐρημία, ἢ ὡς δάσος τριβύλων καὶ ἀκανθῶν. Ἄγνοια καθολικὴ καὶ πλάναι ἀπειροὶ καλύπτουν τὸν παντάπασιν ἡμελημένον καὶ ὅλως ἀκαλλιέργητον νοῦν.

— Ὅσοι φθείρουν τὴν υγίαν τοῦ σώματος δι' ἀκρατείας καὶ βίου ἀτάκτου γίνονται αὐτόχειρες ὄχι ὀλιγώτερον παρ' ὅσοι κρεμάζονται, ἢ φάρμα κεύονται ἢ πνίγονται.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ. Ἄστηρ τῆς Ἀνατολῆς ἐφημερίς οἰκογενειακὴ, ἀπᾶς τῆς ἑβδομάδος ἐκδομένη περιέχει ὅλην ἀρμόζουσαν εἰς πάντα τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν καὶ ἐν τέλει δίδει βραχεῖαν συνοφιν τῶν κυριωτέρων νέων τῆς ἑβδομάδος· τιμὴ ἑτησίως προπληρωτέα δραχ. 6. διὰ τε τὴν πρωτεύουσαν καὶ τὰς ἐπαρχίας· διὰ τὴν Τουρκίαν δραχ. 10. Ὅστις κάμῃ πέντε συνδρομητὰς καὶ ἀποστείλῃ τὴν συνδρομὴν των λαμβάνει ἓν φύλλον δωρεάν.

Ἐσοῖ τῶν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ καὶ ταῖς Ἐπαρχίαις συναδέλφων ἀναγγεῖλωσι διὰ τῆς ἐφημερίδος τῶν τῆν Ἐφ. τῶν Παίδων, θέλουσι λαμβάνει τὸ φύλλον δωρεάν. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἐπ' αὐτῆς πεφωτισμένη καὶ ἀμερόληπτος κρίσις των θέλει χρησιμεύσει πρὸς βελτίωσιν τοῦ μικροῦ τούτου φύλλον.

Ὁ Συντάκτης Μ. Δ. ΚΑΛΟΠΟΘΑΚΗΣ.